

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Ved det yderste Hav.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 321. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-idm140429411647552/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

af gamle kjære, kjendte Sange; det aandede saa mildt, saa sommervarmt, og fra sit Leie saae han det skinnende over sig, som om Snekuplen blev gennemstraalet udefra; han løftede sit Hoved, det straalende Hvide var ikke Vægge eller Loft, det var de store Vinger fra en Engels Skuldre, og han saae op i hans milde, lysende Ansigt. Ud fra Bibelens Blade, som fra en Lilies Bæger, løftede Engelen sig, bredte sine Arme vidt ud og Sneehytens Vægge sank rundt om, som et luftigt let Taagesløj; Hjemmets grønne Marker og Høie med de rødbrune Skove laae rundt om i stille Solskin en deilig Efteraarsdag; Storkens Rede stod tom, men endnu hang Æblerne paa det vilde Æbletræ, skjøndt Bladene vare faldne; de røde Hyben skinnede og Stæren fløitede i det lille grønne Buur over Bondehusets Vindue, hvor Hjemmets Hjem var; Stæren fløitede, som det var lært den og Bedstemo'er hang Fuglegræs om Buret, som Sønnesønnen altid havde gjort; og Smedens Datter, saa ung og saa smuk, stod ved Brønden og drog Vand op, nikkede til Bedstemo'er, og Bedstemo'er vinkede, viste et Brev langveis fra; denne Morgen var det kommet fra de kolde Lande, høit oppe fra Nordpolen selv, hvor Sønnesønnen var – i Guds Haand. – Og de loe og de græd, og han, under Is og Sne, der i Aandens Verden, under Engelen Vinger saae og hørte det Alt, loe med dem og græd med dem. Og der blev læst høit af Brevet selv de Bibelens Ord:

3 Snakuplen] Snækuppelen n. – udefra] udenfra D. 8 luftigt let] luftigt n, 25 luftig let A, luftigtlet G, luftigt, let D. 16 Datter] rettet fra Datterdatter, den eneste rettede i n, if. udgaven i 18/20 Sønner/Sønnesønnen. 23 Alt] n samt c med- set Hele O.

Det aandede saa mildt, saa sommervarmt, – og fra sit Leie saae han det skinnende over sig, som om Snekuppen blev gennemstraalet udefra; han løftede sit Hoved, det straalende Hvide var ikke Vægge og Loft, det var de store Vinger fra en Engels Skuldre [Skulder e], og han saae op i dens [rettet fra hans e] milde, lysende Ansigt. Ud fra Bibelens Blade, som fra en Lilies Bæger, løftede [her udstrøget sig e] Engelen sig, bredte sine Arme vidt ud og Sneehytens Vægge sank rundt om, som et luftigt let Taagesløj: – Hjemmets grønne Marker og Høie med rødbrune Skove laae rundt om i stille Solskin, en deilig Efteraarsdag; Storkens Rede stod tom, men endnu hang Æblerne paa det vilde Æbletræ, skjøndt Bladene vare faldne; de røde Hyben skinnede og Stæren fløitede i det lille grønne Buur over Bondehusets Vindue, hvor Hjemmets Hjem var; Stæren fløitede, som det var lært den og Bedstemo'er hang Fuglegræs om Buret, som Sønnesønnen altid havde gjort; – og Smedens Datter, saa ung og saa smuk, stod ved Brønden og drog Vand op og nikkede til Bedstemo'er, og Bedstemo'er vinkede, viste et Brev, langveis fra, denne Morgen var det kommet fra de kolde Lande, høit oppe fra Nordpolen selv, hvor Sønnen var – i Guds Haande. – Og de loe og de græd; og han, under Is og Sne, der i Aandens Verden, under Engelen Vinger, saae og hørte det Hele [Alt e], loe med dem og græd med dem, og der blev læst høit